

-- Kirjoittajan esihuomautus: Jos ihan tarkkoja ollaan, tämä(kin) tarina tapahtuu fantasiamaailmassa, koska se liittyy voimakkaasti toiseen kirjoittamaani tarinaan. Siinä ei kuitenkaan ole hitustakaan fantasiaa, joten se kuulostaa enemmän historialliselta tarinalta. Siksi siis tämä kategoria. :) -- Tyttö käveli pölyisellä tiellä ruskeassa, polvimittaisessa mekossaan ja melkein uusissa mustissa nahkakengissään. Hän ei erityisemmin pitänyt ruskeasta mekosta, mutta se oli hänen koulupukunsa, joten siitä ei saanut natista. Tänään hänellä oli kuitenkin yllään myös kaunis taivaansininen esiliina ja päässään samasta kankaasta tehty rusetti. Ensimmäistä kertaa elämässään hän oli menossa koulustaan, tyttöjen sisäoppilaitoksesta, kaupungille. Hänen oli määrä ostaa koulunsa opettajille kaikenlaisia tarpeellisia asioita, kuten saippuaa keittiötä varten tai liituja oppitunneille. Jokainen tyttö teki tämän vuorollaan, ja nyt hän oli viimeinkin tarpeeksi vanha saamaan oman vuoronsa. Häntä jännitti aivan tavattomasti, mutta se ei johtunut hänen esiliinastaan tai uusista kengistään tai edes hänen korinsa pohjalla iloisesti kilahtelevista kolikoista. Tällä kertaa jännitys johtui siitä, että hän tiesi että kaupungissa oli poikia. Hän ei ollut koskaan nähnyt yhtään poikaa aikaisemmin, koska hänen kouluunsa ei kellään miespuolisella ollut mitään asiaa, kiitos sen johtajan. Kaupungissa johtajaopettajalla ei kuitankaan ollut mitään valtaa, ja siellä pojat saivat olla ja mennä kuten halusivat. Ehkäpä hän jopa puhuisi pojalle? Ajatus tuntui kammottavalta, sillä pojat olivat kirjoissa aina joko upeita sankareita tai kavalia ilkimyksiä, ja oli mahdotonta sanoa, kumpi oli oikeasti totta. Opettajat sanoivat aina pojista oli vain haittaa, mutta toisaalta he halusivat ylipäänsä kieltää kaiken hauskan, joten tyttö ei täysin luottanut heidän mielipiteisiinsä. Käveltyään jonkin matkaa auringonpaisteessa, tyttö näki tien pientareelle kyykistyneen pienen hahmon. Hahmo näytti tonkivan jotakin ojasta pitkällä kepillä. Jonkin on täytynyt pudota ojaan, hän tuumasi, ja hahmo tarvitsi selvästi apua. Hän kiiruhti eteenpäin tiellä ja pysähtyi muutaman metrin päähän hahmosta. Sillä oli päässään leveälierinen olkihattu, joka muistutti paljon tytön päässä olevaa hattua. Lisäksi sillä näkyi olevan laivastonsininen takki ja housut. Tyttö jähmettyi paikalleen. Sehän oli poika! Hän oli vielä ilmeisen nuori, sillä hän oli kovin lyhyt ja luiseva. Tyttö koetti ryhdistäytyä. Poika tai ei, autettava oli silti. "Hei", tyttö sanoi hiljaisemmalla äänellä kuin oli aikonut. Poika kääntyi. Hän näytti huolestuneelta, mutta hymyili kuitenkin ystävällisesti tytön nähdessään. Hän nyökkäsi, kosketti lieriään ja vastasi tervehdykseen kohteliaasti. "Onko sinulta pudonnut jotakin?" tyttö kysyi ujona ja kumarsi hänkin kevyesti. Poika kääntyi katsomaan taas ojaan. "Minut lähetettiin ostamaan munia tyttökoulun kanalasta, kun meidän kanamme ovat sairaana", hän vastasi onnettoman kuuloisena, "mutta minä tiputin rahapussini vahingossa ojaan, kun pyörittelin sitä, ja nyt en tahdo löytää sitä millään." Hän survaisi kepillään ojan pohjaa turhautuneena, ja se katkesi räsähtäen. "Voinko olla jotenkin avuksi?" tyttö kysyi ja astui askeleen lähemmäksi. Poika vilkaisi tytön kenkiä ja pudisti päätään. "Et sinä noin kiiltävillä kengillä voi auttaa", poika sanoi ja viskasi hyödyttömän kepintyngän ojaan. Tyttö naurahti heleästi ja poika kääntyi hämmentyneenä katsomaan. "Meidän opettajamme aina hokevat ja hokevat että pojista ei koskaan ole kuin haittaa", tyttö sanoi hihittäen kämmeneensä. "He sanovat, etteivät pojat kunnioita mitään sääntöjä tai tapoja tai vaatteitaan ja riehuvat vain menemään, niin he sanovat, ja siinä sinä kiellät minua auttamasta, etteivät mustat kenkäni pilaannu!" Poika nauroi takaisin ja nousi seisomaan. "Ei meistä pelkästään haitaksi ole", hän vastasi ja kohensi aukinaisen takkinsa alta näkyvän puhtaan valkoisen aluspaitansa kaulusta. "Mutta kyllä me aika usein vain riehumme menemään. Se on tavattoman hauskaa, tiedätkös?" "Millä tavalla te sitten riehutte?" tyttö kysyi kiinnostuneena. Tyttöjen koulussa toiset leikkivät

joskus luvatta tyynysotaa, ja jotkut lauloivat hassuja ja kovin epäkohteliaita lauluja opettajista, mutta vain silloin kun ei ollut vaaraa jäädä kiinni. He eivät koskaan tehneet mitään oikeasti mielenkiintoista niin kuin kirjoissa, kuten kiivenneet katolle tai puihin tai laskeneet märkeä tai karanneet koulusta. Poika näytti innostuvan kysymyksestä. Hän työnsi kätensä takkinsa sisään ja otti sen uumenista jotakin pitkulaista, joka näytti lähinnä ohuelta putkelta. "Tiedätkös, mikä tämä on?" hän kysyi ja puhalsi putken toiseen päähän. "Onko se jokin... ase?" tyttö kysyi osittain haltioituneena, osittain järkyttyneenä, ja tuijotti pientä putkiloa silmät suurina. "On se", poika vastasi ylpeänä, mutta kiiruhti puolustelemaan tytön ilmeen nähtyään: "Katsos, sillä ei tehdä mitään pahaa, ammutaan vain joitain maalitauluja alas, että tiedetään, kuka on paras ampumaan. Joskus sillä voi häiritä opettajaa, että saa kirjelapun laitettua kaverille niin ettei opettaja huomaa. Mutta ei sillä ketään satuteta, ei! Kerran yksi alempiluokkalainen ampui kissaa, mutta ylempiluokkalaiset vetivät häntä korvasta kunnes hän uskoi, ettei niin saa koskaan tehdä." "Vetivät korvasta", tyttö toisti silmät järkytyksestä ymmyrkäisenä. "Ei, ei, se oli vain kurinpidollinen toimenpide", poika puolusteli kahta kovemmin. "Kuten se, kun opettajat lyövät sormille. Ja se toimi, ei se poika enää ampunut kissoja pillillä!" Hän nyökytti innokkaasti ja näytti jokseenkin omahyväiseltä. Tyttö katseli poikaa hetken arvioivasti ja päätti sitten olla tämän kanssa samaa mieltä. Hän astui taas askeleen lähemmäksi poikaa ja ojensi vapaata kättään kyseenalaista putkea kohden. "Miten tuo pilli sitten oikein toimii?" hän kysyi uteliaana. Poika kaivoi innoissaan toisesta taskustaan kuivatun herneen ja laittoi sen pilliin. Sitten hän keräsi keuhkonsa täyteen ilmaa ja puhalsi pilliin täysin voimin. Herne lensi kauas pellolle ja katosi nuorten tainten sekaan. Hän katsoi sen perään hieman pettyneen oloisena. "Tämä ei ole ollenkaan niin hauskaa, kun ei ole maalitaulua", hän sanoi pahoitellen. "Ammu minun koriini sitten", tyttö ehdotti ja juoksi hieman kauemmaksi asettamaan korin tielle. Se keikahti hieman tuulessa, joten hän laittoi sen pohjalle yhden kiven ja palasi pojan luokse. Hän risti kätensä rinnalleen ja katsoi poikaa haastavasti. "No niin. Osutkos tuohon?" "Varmasti osun", poika vastasi silmät välkkyen. "Sinä olet kyllä aika poika tytöksi." Sillä välin kun tyttö koetti päättää, oliko pojan kommentti ollut loukkaus vai kenties kehu, poika kaivoi taskustaan toisen herneen, tähtäsi hetken ja ampui kohti koria. Tyttö juoksi katsomaan, oliko poika osunut. "Ohoh!" tyttö huudahti. "Sinähän olet hyvä ampumaan! Se on täällä korissa, se sinun herneesi. Haluatko sen takaisin?" Hän nosti ammuksen korista ja tutki sitä kiinnostuneena. "Tuo se tänne", poika vastasi ja nauroi. "Nyt on sinun vuorosi ampua!" Tyttö koetti ensin kieltäytyä, mutta hänen uteliaisuutensa ei tahtonut antaa periksi. Loppujen lopuksi hän seisoikin kuin seisoikin hernepilli kädessään tiellä ja koetti tähdätä koriin. Hän koetti ensin kerran, mutta herne tipahti hädän tuskin metrin päähän. Poika koetti hieman neuvoa, miten pillillä kuului ampua, ja tyttö yritti uudestaan. Hän meni kuitenkin lähemmäksi koria seisomaan, joten hän kuuli, miten herne osui pajukoriin ja pyöri hetken sen pohjalla ennen kuin kolikot pysäyttivät sen. "Mahtavaa!" tyttö huudahti. "Tämä on ihan valtavan hauskaa! Mistä minä saan tällaisen... tällaisen ampumavehkeen?" Hän heilautti pilliä kädessään ja katsoi poikaa sen läpi. "Sinun pitää tehdä se pajunoksasta", poika vastasi. "Se on vähän hankala selittää. Mutta ehkä minä voin tehdä sinulle. Minähän sanoin, että se on hauskaa! Sitä paitsi olet ihan luonnonlahjakkuus. Katso nyt, osuit heti, vaikka minä olen harjoitellut vuosia!" "Millä muulla tavalla te riehutte?" tyttö kysyi innostuneena ja koetti pitää hattunsa päässään kovenevassa tuulessa. "Kerro jotain muutakin." Poika katseli hieman ympärilleen. "No, me voisimme koettaa hyppiä tuon ojan yli", hän sanoi ja osoitti paikkaa, josta oli etsinyt rahapussia. "Jotakin sentapaista." "Mitäs sitten, jos ei pääsekään yli?" tyttö kysyi päättään kallistaen. Hän ei koskaan ollut kuvitellutkaan, että joku keksisi tällaisia ajanvietteitä ihan oikeasti. Hänellä ei vielä koskaan ollut ollut näin hauskaa, ja hän paloi halusta tietää lisää

pojasta ja tämän uusista leikeistä. "No, sitten varmaan tippuu ojaan", poika vastasi ykskantaan ja meni tien toiselle puolen ottamaan vauhtia. Hän juoksi ja hyppäsi ja pääsi kepeästi ojan yli. Hän nauroi tytölle toiselta puolelta. "Minä pääsin yli", hän huusi iloisena, "pääsetkö sinä?" "En varmasti pääse", tyttö nauroi. Hän ei tosiaankaan pääsisi ojan yli. Se oli hirmuisen leveän näköinen ja hänen kauniit uudet kenkäänsä olivat sitä hiertävää sorttia. "Yrittäisit nyt", poika houkutteli. Tyttö katsoi hetken poikaa ja sitten ojaa, ja sitten taas poikaa. Hän veti hatun syvemälle päähänsä ja käveli vakain askelin tien toiselle puolen. Hän mittasi matkaa silmillään ja veti syvään henkeä. Sitten, lähti juoksuun ja loikkasi niin pitkälle kuin hänen jalkansa vain sallivat - ja räjähti suoraan ojan pohjalle istumaan. "Oletko kunnossa?" kuului pojan huolestunut huuto hänen yläpuoleltaan. Tyttö oli tikahtua nauruunsa, ja poika rupesi hänkin nauramaan sen kuullessaan. "Olen minä kunnossa," hän huudahti ojan pohjalta, "mutta hattuni karkasi, kun säikähdin!" "Sinun onnesi, että oja on kuiva! Minä haen hattusi", poika huudahti ja loikkasi ojan yli kuin mikäkin kauris, ihan ilman vauhtia. Sillä välin, kun poika juoksi hatun kiinni, tyttö nousi ojasta tielle puistelevaan vaatteitaan. "Olisin voinut auttaa sinut ylös", poika sanoi tytölle harmistuneena ojentaessaan tälle kiinniottamansa hatun. "Katsopas, mitä minä löysin", tyttö vastasi iloisena ja ojensi pojalle pölyistä mutta täyttä rahapussia. Poika saattoi tytön kaupunkiin ostoksille ja sitten tyttö saattoi pojan koululle ostoksille. Kumpikin sai haukut viipymisestä ja vaatteiden sotkemisesta, mutta sekös heitä haittasi! Opettajien tietämättä poika opetti tytön ampumaan hernepillillä ja tekemään sellaisen pajunoksasta, ja tyttö opetti poikaa kertomaan tarinoita, joita tämän opettajatkin kehuivat. Ja muutaman vuoden päästä kumpikin hyppi ojan yli ja kiipesi puihin kuin kaksi kissaa, eivätkä mitkään opettajat, eivätkä myöskään oppilaat, saaneet heitä koskaan kiinni, jos he sille päälle sattuivat. -- Kiitos lukijoille! Kaikki kommentit ovat tervetulleita. --